

Sygn. akt IC 605/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodnicząca	Sędzia SO Ewa Tomczyk
Protokolant	sekretarz Dorota Książczyk

po rozpoznaniu w dniu 07 kwietnia 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa **H. W.**

przeciwko **C. K. (1) i A. K. (1)**

o rozwiązanie umowy dożywocia

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powódki H. W. na rzecz pozwanego C. K. (1) kwotę 14.417 (czternaście tysięcy czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje ściągnąć od powódki H. W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 676,50 (sześćset siedemdziesiąt sześć 50/100) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Sędzia SO Ewa Tomczyk

Sygn. akt I C 605/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 maja 2016 r. skierowanym przeciwko pozwanym C. K. (1) i A. K. (1) powódka H. W. wniosła o rozwiązanie umowy dożywocia zawartej z pozwanymi w dniu 7.08.2013 r. w B. przed notariuszem A. G. rep. A 5909/2013 i przeniesienie własności nieruchomości na powódkę oraz zasądzenie od pozwanym na rzecz powódki kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że zgodnie z umową dożywocia pozwani mieli zapewnić jej mieszkanie, światło, opał, pomoc i pielęgnację w chorobie, jednak nie wykonywali swojego zobowiązania, a ponadto powódka doświadczyła negatywnych zachowań ze strony pozwanym, w tym pozwany C. K. (1) zażądał od niej zwrotu wartości nieruchomości określoną na kwotę w odczuciu powódki kilkakrotnie przewyższająca rzeczywistą wartość nieruchomości. Ponadto wskazała, iż nieruchomość jest porzucona i zaniedbana.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego C. K. (1) wniósł o oddalenie powództwa w całości, a ponadto o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwany przyznał fakt zawarcia umowy dożywocia, jak również, iż pozwani od

jej zawarcia nie dokonywali żadnych opłat za prąd oraz nie zapewniali opału powódce, zakwestionował natomiast, iż dochodziło wrogich zachowań ze strony pozwanych. Podniósł także, iż na skutek niepłacenia przez pozwanych za mieszkanie powódki nie znalazła się ona i nie znajduje się w sytuacji zagrożenia, że może utracić prawo do mieszkania. Pozwany podniósł, iż powódka stanowi rodzinę zastępczą dla pozwanej A. K. (1), pozwani zaś byli małżeństwem od 18 sierpnia 2012 roku do 24 grudnia 2015 roku, a obecnie między nimi toczy się sprawa o podział majątku wspólnego z wniosku pozwanego. Pozwany podniósł, iż pozew w niniejszej sprawie jest wynikiem przyjętej przez pozwaną A. K. (1) taktyki polegającej na tym, że rozwiązanie umowy dożywocia zawartej przez strony pozwoli jej na uwolnienie się od obowiązku dokonania spłaty byłego męża w sprawie o podział majątku. Pozwany wskazał również, iż nie ma dostępu do nieruchomości od grudnia 2014 r., kiery to wyprowadził się z niej.

Na rozprawie w dniu 22 lutego 2017 r. pozwana A. K. (1) uznała powództwo.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka H. W. stanowiła rodzinę zastępczą dla pozwanej A. K. (1).

/bezsporne/

W 2000 r. zmarł mąż powódki, w 2009 r. powódka zawarła ślub kościelny z K. K., z którym mieszka do chwili obecnej. Mąż pomaga jej w pracach domowych oraz przy obejściu, zawozi na wizyty do lekarza.

/dowód: kserokopia aktu zgonu – k. 61, zeznania K. K. nagranie 00:07:33-00:18:27, protokół k.129v-130, płyta k.135/

Powódka była właścicielką zabudowanej nieruchomości położonej we wsi D. oznaczonej w ewidencji gruntów numerem działki (...) o pow. 0,3100 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Belchatowie jest urządzona księga wieczysta (...). Na nieruchomości tej mieszkała do 2006 – 2007 r. Przeprowadziła się do nowego domu, który pobudowała w B. przy ul. (...), przyczyną wyprowadzki była konieczność sprawowania opieki nad rodzicami. Po wyprowadzeniu się powódki w domu w D. pozostała pozwana, która mieszka tam do chwili obecnej.

/dowód: zeznania powódki H. W. nagranie 01:01:53-01:02:26, protokół k.132v, płyta k.13, zaświadczenie k.63, zeznania powódki nagranie 00:41:51-00:56:11, protokół k.131v-132, płyta k.135/

Pozwani w dniu 18 sierpnia 2012 r. zawarli związek małżeński.

/odpis skrócony aktu małżeństwa – k. 9 akt sprawy I C 158/14 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb./

W dniu 7 sierpnia 2013 r. H. W. oraz A. K. (1) i C. K. (1) zawarli umowę o dożywocie w formie aktu notarialnego przed notariuszem A. G. w B. rep. A 5909/2013, na podstawie której H. W. przeniosła na rzecz A. K. (1) i C. K. (1) własność zabudowanej nieruchomości położonej we wsi D. oznaczonej w ewidencji gruntów numerem działki (...) o pow. 0,3100 ha, dla której w Sądzie Rejonowym w Belchatowie jest urządzona księga wieczysta (...) w zamian za dożywnie świadczenia określone treścią art. 908 § 1 Kodeksu cywilnego, polegające

w szczególności na obowiązku zapewnienia zbywczyni mieszkania, światła, opału, pomocy i pielęgnacji w chorobie oraz sprawieniu własnymi kosztami pogrzebu odpowiadającego miejscowym zwyczajom.

Wartość nieruchomości stanowiącej przedmiot umowy strony określiły na kwotę 100.000 zł

/dowód: umowa o dożywocie k.4-8/

Pozwani mieli zapewnić pokój powódce na nieruchomości w D., na wypadek gdyby go potrzebowała.

/dowód: zeznania pozwanego C. K. (1): nagranie 01:03:44-01:04:34, protokół k.132v, płyta k.135, zeznania pozwanej A. K. (1): nagranie 01:12:02-01:13:22, protokół k.133, płyta k.135/

Nie było sytuacji, że powódka chciała wrócić do domu w D..

/dowód: zeznania powódki nagranie 00:50:37-00:51:00, protokół k.132, płyta k.135/

Powódka nie oczekiwała nigdy od pozwanych wywiązywania się z obowiązków przewidzianych umową dożywocia, nigdy również nie prosiła o pomoc i pielęgnację w chorobie. W chwili zawarcia umowy o dożywocie A. K. (1) nie pracowała, znajdowała na utrzymaniu męża. C. K. (1) pracował w kopalni i uzyskiwał wysokie zarobki.

Powódka prosiła pozwanych jedynie o pomoc przy naprawie dachu i przy pracach w ogrodzie.

/dowód: zeznania pozwanego C. K. (1): nagranie 01:04:34-01:05:16, protokół k.132v, płyta k.135, zeznania pozwanej A. K. (1): nagranie 01:12:02-01:13:22, protokół k.133, płyta k.135/

Koszty zużycia mediów i opału domu w D. ponosi powódka. Nie było sytuacji, by nie była w stanie ich ponieść.

/dowód: zeznania powódki nagranie 00:57:22-00:59:01, protokół k.132v, płyta k.135/

Relacje między stronami były dobre. Pozwani odwiedzali powódkę, spożywali razem posiłki. Spotkania przebiegały w przyjaznej atmosferze, powódka nie miała nigdy pretensji do pozwanych. Pozwany nigdy nie ubliżał powódce.

/dowód: zeznania K. K. nagranie 00:13:08-00:15:13, protokół (...), płyta k.135, zeznania pozwanego C. K. (1): nagranie 01:04:34-01:05:16, protokół k.132v, zeznania powódki: nagranie 01:03:09-01:03:24, protokół k.132v, płyta k.135/

W 2014 r. pod adresem (...) nie odbyła się żadna interwencja Policji zgłoszona przez C. K. (1).

/dowód: pismo k.69/

Do dnia dzisiejszego strony odzywają się do siebie.

/dowód: zeznania powódki: nagranie 00:49:03-00:49:52, protokół k.132, płyta k.135/

Powódka w 2002 r. przeszła zabieg onkologiczny, od tego czasu pozostaje pod opieką poradni onkologicznej. Dwa razy miała złamaną rękę w 2011 r. i w 2015 r.

/dowód: zeznania powódki nagranie 00:51:00-00:57:22, protokół k.132-132v, płyta k.135/

C. K. (1) mieszkał na nieruchomości w D. do grudnia 2014 r. Do tego czasu opłacał rachunki za dom. Przeprowadził remont domu oraz uporządkował podwórko – rozebrał starą szopę, postawił dwa metalowe garaże, uprzętnął teren.

Przyczyną jego wyprowadzenia się był rozpad związku małżeńskiego z A. K. (1).

Wyrokiem z dnia 6 maja 2015 r. wydanym w sprawie sygn. akt III RC 112/15 Sąd Rejonowy w Bełchatowie ustanowił z dniem 1 grudnia 2014 roku rozdzielną majątkową między małżonkami C. K. (1) i A. K. (1) w miejsce wspólności małżeńskiej ustawowej wynikającej z zawarcia przez nich związku małżeńskiego.

/dowód: wyrok Sądu Rejonowego w Bełchatowie w sprawie III RC 112/15 k.41/

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2015 r. wydanym w sprawie sygn. akt I C 1581/14 Sąd Okręgowy rozwiązał przez rozwód związek małżeński C. K. (1) i A. K. (1) zawarty w dniu 18 sierpnia 2012 roku w B. z winy pozwanej A. K. (1).

/dowód: wyrok rozwodowy k.269 akt sprawy I C 1581/14/

Powodem przypisania A. K. (1) winy za rozkład pożycia małżeńskiego było dopuszczenie się przez nią zdrad małżeńskich.

/bezsporne/

W trakcie procesu o rozwód pozwana próbowała popełnić samobójstwo połykając leki, w tym czasie strony nie mieszkały już ze sobą, powódka po powzięciu o tym wiadomości zadzwoniła do pozwanego. Wówczas pozwany odmawiając zaangażowania w sprawy żony użył niecenzuralnego słowa jak na karcie 132 odwrot.

/dowód: przesłuchanie pozwanej nagranie 00:59:01 – protokół k 132 v/

Obecnie w domu w D. mieszka pozwana z dwojgiem swoich dzieci. Dom jest w dobrym stanie technicznym. Pozwana utrzymuje się z zasiłku rodzinnego w kwocie 200 złotych, ze świadczenia wychowawczego, zasiłku rodzinnego oraz alimentów na pierwszego syna w kwocie 300 złotych. Zdarza się, że korzysta z pomocy finansowej powódki. Powódka pomaga pozwanej w opiece nad jej dziećmi.

Konkubent pozwanej aktualnie jest pozbawiony wolności.

/dowód: pismo k.89, zeznania pozwanego C. K. (1) nagranie 01:05:16-01:08:48, protokół k.133, płyta k.135, zeznania świadka K. K. nagranie 00:18:27-00:20:17, protokół (...), płyta k.135, zeznania świadka A. K. (2) nagranie 00:30:03-00:34:29, protokół 130v-131, płyta k.135, zeznania świadka R. J. – nagranie 00:38:32, protokół (...) v, zaświadczenie k.68, zeznania pozwanej A. K. (1) nagranie 01:10:16-01:16:16, protokół k.133-133v, płyta k.135, zdjęcia – k. 117-118/

Przeciwko pozwanej toczy się postępowanie sądowe z powództwa firmy windykacyjnej.

/dowód: zeznania pozwanej A. K. (1) nagranie 01:26:12-01:27:45, protokół k.133v, płyta 135/

Przed Sądem Rejonowym w Bełchatowie w sprawie sygn. akt I Ns 136/16 toczy się z wniosku C. K. (1) z udziałem A. K. (1) sprawa o podział majątku wspólnego, w skład którego wchodzi między innymi nieruchomość położona w D..

/dowód: wniosek k.43-44v, pismo Sądu Rejonowego w Bełchatowie – k. 9/

H. W. ma 69 lat, utrzymuje się z emerytury w kwocie 4.179,44 zł netto. K. K. uzyskuje natomiast świadczenie emerytalne w wysokości ok. 3.000 zł netto.

/dowód: decyzja ZUS k.62, zeznania K. K. nagranie 00:24:56-00:25:34, protokół k.130v, płyta k.135/

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej zeznania stron, świadków, załączone dokumenty. Co do zasady (w ustalonym wyżej zakresie), nie było on sporny. Strony i świadkowie zgodnie potwierdzili jego elementy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powódka wniosła o rozwiązanie umowy o dożywocie powołując się na to, iż pozwani nie wywiązali się z zobowiązania zapewnienia jej mieszkania, światła, opału, pomocy i pielęgnację w chorobie, jak również z uwagi na wrogie zachowania pozwanych skierowane przeciwko niej. W toku przesłania powódka wskazała, że wystąpiła z powództwem ponieważ nie ma nadziei, że pozwani się nią zaopiekują.

Pozwana A. K. (1) uznała powództwo w całości, zaś pozwany C. K. (2) wniósł o jego oddalenie, kwestionując roszczenie co do zasady.

Zgodnie z art. 908 § 1 k.c. jeżeli w zamian za przeniesienie własności nieruchomości nabywca zobowiązał się zapewnić zbywcy dożywotnie utrzymanie (umowa o dożywocie), powinien on, w braku odmiennej umowy, przyjąć zbywcę jako domownika, dostarczać mu wyżywienia, ubrania, mieszkania, światła i opału, zapewnić mu odpowiednią pomoc i pielęgnowanie w chorobie oraz sprawić mu własnym kosztem pogrzeb odpowiadający zwyczajom miejscowym.

Umowa łącząca strony w zakresie zobowiązania do dożywotniego świadczenia pozwanego posługiwała się świadczeniami określonymi art. 908 § 1 k.c. Nie precyzowała natomiast nieruchomości, w ramach której pozwani mieli świadczyć swoje zobowiązanie.

Powódka oparła żądanie na art. 913 § 2 k.c., zgodnie z którym w wypadkach wyjątkowych sąd może na żądanie zobowiązanego lub dożywotnika, jeżeli dożywotnik jest zbywcą nieruchomości, rozwiązać umowę o dożywocie.

Żądanie rozwiązania umowy stanowi rozwiązanie najbardziej radykalne, stąd też zostało ono ograniczone tylko do wypadków wyjątkowych, zachodzących w sytuacji najbardziej ostrych konfliktów między stronami stosunku z umowy dożywocia. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 1997 r. (III CKN 50/97) cechą wspólną wszystkich zaszłości, jakie kwalifikują wypadek z art. 913 § 2 k.c., jako „wyjątkowy”, jest krzywdzenie dożywotnika, agresja i zła wola po stronie jego kontrahenta, a nie samo negatywne nastawienie dożywotnika do kontrahenta. Również Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 22 stycznia 2016 r. (I ACa 1019/15, opubl. (...)) wskazał, iż samo negatywne nastawienie powódki do pozwanych i jej poczucie krzywdy nie może przemawiać za rozwiązaniem umowy dożywocia. Odmienny pogląd w tego typu sytuacjach koliduje bowiem z umownym charakterem umowy dożywocia, bowiem rozwiązanie służyłoby bez ograniczeń jednej stronie (dożywotnikowi), nie chroniąc nabywcy w żaden sposób. Rozwiązanie umowy dożywocia ma być ostatecznością, wywołaną konfliktami pomiędzy stronami umowy i konflikty te muszą charakteryzować się niezwykle intensywnością. Samo zaś nawet nierealizowanie obowiązków nie oznacza, że doszło do sytuacji uzasadniającej skorzystanie z najdalej idącego środka, jakim jest rozwiązanie wcześniej zawartej umowy. Wyjątkowy charakter instytucji rozwiązania umowy dożywocia wyklucza sytuację by dożywotnik, wbrew umownemu charakterowi dożywocia, dysponował uprawnieniem do jego jednostronnego rozwiązania w każdym czasie, bez liczenia się z interesem zobowiązanego oraz mimo niekorzystnych dla niego gospodarczych konsekwencji tego i to także w sytuacji, gdy zobowiązany jest gotowy wywiązywać się z obowiązków wobec dożywotnika. Sąd Okręgowy w pełni podziela powyższe stanowiska.

W niniejszej sprawie bezsporne było, iż postanowienia umowy o dożywocie w zakresie zapewnienia powódce mieszkania, światła i opału na objętej umową nieruchomości nie były realizowane, co wynikało z faktu, że powódka mieszka na innej nieruchomości stanowiącej jej własność. Powódka mimo spoczywającemu na niej ciężarze dowodu (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.) nie udowodniła, aby pozwani odmówili jej pomocy i pielęgnacji w chorobie. Z zeznań powódki wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że nigdy nie artykułowała ona wobec pozwanych, że oczekuje ich pomocy, ani nie wymagała takiej pomocy z ich strony z racji pozostawania w związku z K. K.. Nadto postępowanie dowodowe nie ujawniło, aby między stronami istniał jakikolwiek konflikt, a zwłaszcza konflikt czyniący krzywdę po stronie powódki. Nie sposób również dopatrzeć się w zachowaniu pozwanych złej woli i nawet istniejące obecnie złe relacje między pozwanymi związane z rozwiązaniem ich małżeństwa nie przekładają się w sposób znaczący na ich relacje z samą powódką. Strony od zawarcia umowy nie pozostawały ze sobą w stałej bezpośredniej styczności. Powódka od lat nie zamieszkuje w darowanej pozwanym nieruchomości i nie ma zamiaru tam wrócić, chociaż miała zapewniony pokój, jest sprawna umysłowo i fizycznie, jest zdolna do wykonywania czynności dnia codziennego, nie wymaga stałej opieki i pomocy, sama zapewniła sobie dobre warunki bytowe i pomoc osoby bliskiej. W czasie trwania umowy powódka nie zwracała się do pozwanych o świadczenia wynikające z zawartej umowy o dożywocie. Postępowanie dowodowe nie ujawniło, by pozwani nie byli gotowi wywiązać się z obowiązków wobec powódki. W tych okolicznościach nie można mówić o jakimkolwiek działaniu pozwanych nakierowanym na dokuczenie powódce i krzywdzeniu jej. Za taki w szczególności nie może być poczytany incydent zaistniały po rozstaniu A. i C. K. (1), kiedy pozwany odmówił w niecenzuralnych słowach pomocy po zażyciu przez A. K. (1) większej ilości leków.

W toku przesłuchania powódka uzasadniła wystąpienie z niniejszym powództwem swym przekonaniem, że pozwani nigdy się nią nie zaopiekują. W związku z tym wskazać należy, że po pierwsze jest to jedynie niczym nie udowodnione przekonanie powódki (o tyle wątpliwe jeśli się zważy, że łączą ją z pozwaną przyjazne relacje, powódka opiekuje się dziećmi pozwanej, pomaga jej finansowo). Po drugie wskazać należy, że samo niespełnianie obowiązku świadczenia na rzecz dożywotnika nie stanowi wyjątkowego wypadku uzasadniającego rozwiązanie umowy dożywocia, a stwarza jedynie hipotetycznie warunki do wytoczenia powództwa o zasądzenie umówionych świadczeń, względnie

odszkodowania z tytułu nienależytego wykonywania zobowiązania wynikającego z umowy dożywocia (art. 471 k.c.) czy wreszcie zmiany uprawnień objętych dożywociem na rentę (art. 913 § 1 k.c.).

Nie bez znaczenia dla oceny powództwa w niniejszej sprawie jest również moment wystąpienia powódki z żądaniem, tj. po zainicjowaniu przez pozwanego sprawy o podział majątku wspólnego pozwanych, w skład którego wchodzi nieruchomość objęta umową o dożywocie. Powódka w toku postępowania nie powołała się na żadne konkretne wydarzenie uzasadniające roszczenie, a jedynie na całokształt zachowań pozwanych istniejący w niezmiennym stanie od momentu zawarcia umowy o dożywocie. W ocenie Sądu celem powództwa jest w istocie wyłączenie nieruchomości objętej umową o dożywocie z postępowania o podział majątku wspólnego toczącej się między pozwanymi, a w konsekwencji uwolnienie się pozwanej A. K. (1) od obowiązku dokonania spłaty byłego męża. Rozwiązanie małżeństwa pozwanych i konflikt między nimi trwający obecnie na tle majątkowym nie stanowią jednak podstawy do uwzględnienia powództwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy powództwo oddalił.

Skoro powódce nie przysługiwało roszczenie z art. 913 § 2 k.c. to Sąd uznał, że złożone przez pozwaną oświadczenie o uznaniu powództwa nie wiązało Sądu jako zmierzające do obejścia prawa (art. 213 § 2 k.p.c.).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powódka przegrała sprawę w całości, w związku z powyższym winna zapłacić pozwanemu poniesione przez niego koszty zastępstwa procesowego ustalonego na kwotę 14.400 zł w oparciu o § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1668) oraz opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Jak już wyżej wskazano w procesie zasadą jest, że strona przegrywająca proces winna zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu. Wyjątek od tej zasady przewiduje art. 102 k.p.c., który daje sądowi swobodę przy rozstrzygnięciu o kosztach procesu, gdy stosowania zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c. nie można pogodzić z zasadą słuszności. Jako że jest to przepis szczególny nie może być wykładany rozszerzająco i wyklucza uogólnienia. Zastosowanie art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych zasad decydujących w przedmiocie kosztów procesu. Do okoliczności mogących wywrzeć wpływ na odstępstwo od tych zasad należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 1973 r., sygn. akt I CZ 122/73, OSNC rok 1974, nr 5, poz. 98, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 sierpnia 1973 r., sygn. akt I PR 188/73, (...) rok 1973, nr 12, str. 413), jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące sytuacji życiowej strony (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2011 r., sygn. akt V CZ 107/10). Do pierwszych zaliczane są sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń, przedawnienie, prekluzja. Drugie wyznacza sytuacja majątkowa i życiowa strony, z tym zastrzeżeniem, że niewystarczające jest powoływanie się jedynie na trudną sytuację majątkową, nawet jeśli była podstawą zwolnienia od kosztów sądowych i ustanowienia pełnomocnika (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2011 r., sygn. akt I CZ 26/11).

W rozpoznawanej sprawie Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie art. 102 k.p.c. Powódka wytoczyła oczywiście bezzasadne powództwo, narażając pozwanego na ponoszenie kosztów obrony, które musi mu zwrócić. Obciążenie powódki jedynie częścią kosztów lub odstąpienie od obciążenia tymi kosztami byłoby nie znajdującym jakiegokolwiek uzasadnienia w okolicznościach rozpoznawanej sprawy swoistym premiowaniem powódki ze szkodą dla drugiej strony.

Na podstawie art. 83 § 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016, poz. 623 ze zm.) Sąd rozstrzygnął o poniesionych przez Skarb Państwa tymczasowo w toku postępowania kosztach sądowych. Zgodnie z treścią przepisu art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad

obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Kierując się powyższymi regulacjami, a nadto przepisem art. 98 k.p.c., Sąd nakazał ściągnąć od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. kwotę 676,50 zł tytułem zwrotu wydatków ustalonych postanowieniem z dnia 22 lutego 2017 r. (k. 123).

Sędzia SO Ewa Tomczyk